

[Poul Schlüter.]

at få skred i forhandlingerne igen. Det, vi hele tiden har stræbt henimod, har været at få en ny åbning i markedsdebatten. Mulighederne har hidtil været meget små; vi har alle erkendt, at før England ændrede sin politik og søgte en ny forhandling i Bruxelles, var det næsten håbløst at få afgørende ting til at ske. Nu har England altså besluttet sig, og når jeg skal bedømme den nye situation i politisk perspektiv, er det for mig ganske utvivlsomt, at mulighederne for den bredere løsning vil være bedre, hvis samtidig med England også mindre EFTA-partnere melder sig i Bruxelles.

Jeg tror, mange med stor interesse har lyttet til statsministerens referat af den drøftelse, som netop har fundet sted mellem de nordiske statsministre i Oslo. Jeg har opfattet det således, at der jo ikke er tale om, at vore nordiske brødrefolk advarer os imod på dette tidspunkt at melde os med ønske om nye forhandlinger i Bruxelles — vel snarere tværtimod, og det synes jeg i politisk perspektiv er noget ganske afgørende.

Jeg føler mig overbevist om, at vort lands muligheder for at berede vejen for en bredere europæisk løsning, som også kan tilfredsstille vore nordiske brødrefolk, hvoraf navnlig svenskerne og finnerne har særlige problemer, vil være større, hvis vi melder os nu til forhandlingerne, end hvis vi fortsat tøver og holder os udenfor.

Derfor tror jeg, at det ud fra en politisk betragtning — og altså netop ikke en økonomisk — er den helt rigtige linje nu, i princippet i samme sekund som England, at anmode om nye forhandlinger i Bruxelles, og jeg føler mig overbevist om, at vi gennem dette skridt letter mulighederne for hurtigt også at få de andre nordiske regeringer bragt i en position, som hurtigere aktualiserer, at også de kommer i nye forhandlinger.

Den linje, socialistisk folkeparti i dag har lagt, er efter min opfattelse ganske virkelighedsfjern, efter min bedømmelse ganske reaktionær; den tjener ikke den danske befolknings interesser. SF har ikke i dag kunnet anvise noget som helst realistisk alternativ til det standpunkt, jeg er

overbevist om det overvældende flertal her i salen i dag vil samle sig om.

Lembourn: Af nogle af modstanderne imod den danske tilslutning til fællesmarkedet har det været nævnt, at den kunne rumme en kulturel risiko, og det har fået mig til at tage ordet. Ingen af dem, der har nævnt denne kulturelle risiko, har konkretiseret, hvad de mente dermed; men de må vel tænke på, at Danmark er et meget lille sprogområde, og at dansk sprog måske derfor risikerer en internationalisering, der ville være sprogligt uheldig. De tænker muligvis på, at dansk forskning bliver vanskeligere stillet. De tænker muligvis på, at dansk kunst, film, teater og litteratur vil få vanskelige kår, hårdt presset af tysk, engelsk og fransk kunst, repræsenteret gennem større forlag, bedre orkestre osv. Men man glemmer åbenbart, at dette jo er et alment internationalt fænomen, som intet som helst har at gøre med markedsdannelse og grænser. Den kulturelle udfordring, som et lille sprogområde, et lille kunstområde, et lille musikalsk område står over for, er en udfordring, som gælder alle, uanset i hvilken politisk gruppe de befinder sig.

Under alle omstændigheder bliver vi nødt til at forudse, at vi på grund af den almindelige udfordring, der kommer som følge af fjernsynsudvikling, massemeddelelsesmidler osv., skal gøre en mere aktiv kulturel indsats. Men hvis tilslutningen til fællesmarkedet kan føre til, at denne indsats på uddannelsesmæssige områder og på kulturelle områder bliver forstærket, ja, så skal man jo kun glæde sig derover.

Såfremt det kan betyde, at man hurtigere end ellers bliver sig bevidst, at det er nødvendigt i indholdet i den kommende skole at lægge mere vægt på de alment kulturelle fag, ja, så er det jo kun et godt resultat af en tilslutning. Hvis man bliver sig bevidst, at man i højere grad må føre en kulturpolitik, som bedre end den hidtil førte fører til et møde mellem dansk kunst og dansk publikum, ja, så er det jo kun et godt resultat. Hvis det fører til, at man i højere grad end hidtil vil prioritere dansk forskning, og at man hurtigere vil prøve på at gennemføre en modernisering af den højere